

RKT. ŽUPA

POHODA B.D.M.

MARIJA GORICA

God. XI. Broj: 25. 9. ožujka 2025.

1. korizmena nedjelja

Liturgijska čitanja 1. korizmene nedjelje, dok se nalazimo na samom početku zajedničkog hoda prema proslavi Uskrsa, sugeriraju nam dva duhovna sredstva koja nam mogu biti od pomoći na korizmenom hodu molitve, posta i dobrih djela. Riječ je o duhovnim sredstvima koja nisu nikakav recept niti čudesno instantno rješenje za ustrajnost na tom putu niti za borbu protiv napasti. Naprotiv, Crkva nam nudi prokušana duhovna sredstva kao pomoć i putokaz da ne zalutamo. Prvo sredstvo je oslušivati, upoznavati i upijati Božju riječ te živjeti od nje i po njoj, a drugo sredstvo je zazivati Božje ime i zaštitu.

Evandeosku ulomak nam pokazuje da u ljudskom životu uz onaj Božji glas odjekuje i jedan drugi, onaj đavolski. Naime, sveti Luka prikazuje nam Isusa koji se nalazi u pustinji u duhovnoj borbi. Ta je borba slika svakog duhovnog života: slušati glas đavla koji zavodi, manipulira laže, iskrivljuje stvarnost ili slušati Božji glas. Da je toj borbi važno pristupiti izuzetno mudro i ispravno, potvrđuje činjenica da Evanđelje progovara o toj temi odmah na početku, prije nego što Isus započne svoje javno djelovanje i propovijedanje.

Duhovni život obilježen je neprestano razlučivanjem i odabiranjem: slušati glas napasnika ili glas Božji. Na krštenju je Isus čuo Očev glas: *Ovo je Sin moj ljubljeni*, a sada čuje đavlov iskrivljeni glas: *Ako si Sin Božji, reci ovom kamenu da postane kruhom; ako si Sin Božji, baci se odavde dolje*. Tako djeluje đavao: služi se lažima i uvjetuje. No, što nas Isusov primjer uči, odnosno kako ćemo se moći oduprijeti glasu napasnika? Vidimo da Isus odgovara đavlu tri puta i to riječima iz Svetoga pisma. Tako pobjeđuje i ušutkava đavla. Ne ulazi s njim u rasprave, ne daje mu prostora niti želi s njime imati posla. Naprotiv, njegovu riječ ušutkava Božjom riječju. Ovaj Isusov postupak poziv je i nama, reći će papa Franjo, da „ se s đavlom ne raspravlja. Ne progovara se s njim, ne dijalogizira. Ne nadvladava ga se pregovaranjem s njim, on je jači od nas. Đavla pobjeđujemo tako što mu s vjerom suprotstavljamo božansku Riječ. Na taj nas način Isus uči braniti jedinstvo s Bogom i jedinstvo s drugima od napada razdornika. Božanskom Riječju koja je Isusov odgovor na đavolsku kušnju“.

Nadalje, u prvom čitanju, dok se sjeća boravka svoga naroda u egipatskom ropstvu, Mojsije navodi da su – unatoč tlačenju i kaotičnoj situaciji – vapili Gospodinu da ih izbavi. I otpjevni psalam dotiče temu zazivanja Boga u nevolji: *zazvat će me, a ja ću ga uslišiti... Gospodine, budi sa mnom u nevolji* i dr. Nadalje, sveti Pavao u drugom čitanju poziva da se ispovijeda i zaziva Gospodnje ime: *tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen*. Crkva nas, dakle, podsjeća da je uvijek moguće zazivati Božje ime i zaštitu u

svome životu: pa čak i kad smo u naizgled bezizlaznim životnim situacijama, poput nekoć Židova u egipatskom ropstvu.

Evo i nama korisnih duhovnih sredstava za ovogodišnju korizmu: slušati Božji glas/riječ i živjeti po njoj te zazivati Božje ime, odnosno Božju pomoć i zaštitu na našem duhovnom putu i u našim duhovnim borbama. Čovjek je često sklon tražiti nekakva izvanredna sredstva, a da pritom zaboravlja na ova temeljna: najprije *slušati* što mi Bog govori kako bih i ja mogao Božjim riječima pobijediti đavlove riječi, a istovremeno i *vapiti* Bogu. Jer dok zazivam Božje ime, priznajem da sam od sebe ne mogu pobijediti napasti i da bez Boga ne mogu uspjeti. Dok zazivam njegovo ime, priznajem da jedino po vjeri u Isusa Krista mogu pobijediti sve prepreke i napasti. Koji je Božji odgovor na naše zazivanje? Onima koji slušaju Božju riječ, onima koji po njoj žive i onima koji s čvrstom vjerom zazivaju Božju zaštitu Gospodin obećava spasenje: *Tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen*. S pouzdanjem u ovo Božje obećanje nastavimo naš korizmeni hod prema proslavi Uskrsa i to uvijek sa sviješću da je moguće pobijediti napasnika, đavla, jer je Isu prvi to učinio. Amen!

Iz života župe

Ušli smo u posvećeno vrijeme korizme. Započeli smo s pobožnostima Križnoga puta. Nažalost, na prvom Križnom putu u petak, 7. ožujka je bilo jako malo ljudi. Nažalost, od početka godine smo se jako zapustili. U crkvi je sve manje ljudi. Nije loše vrijeme, još nisu počeli poljoprivredni poslovi, vjerujem da imamo toliko vremena, ali najčešće je u pitanju nemar. Djeca se izvlače da ne dolaze na misu jer ih nema tko voziti, stariji također nemaju prijevoz, a mladi dođu samo kad nešto trebaju. Približava se vrijeme proslava krizmi i mnogi će opet doći po posvjedočenja za kumstvo. Kako to da se opet za kumove izabiru ljudi koji su protiv Crkve i sakramenata, a nije im neugodno tražiti posvjedočenje da mogu kumovati. A njihovo se razmišljanje i način života duboko protive nauci Crkve! Kakvi su to kumovi? Zar nema više mladih vjernika koji idu u crkvu, žive po Božjim zapovijedima i koji mogu biti istinski kumovi?!

Događanja

S dolaskom ljepšeg vremena dogovaramo nastavak radova na tornju naše župne crkve. Teško je naći majstore koji će ići na tu visinu da bi se postavila sigurna skela za radnike koji će onda uređivati toranj. Potrebno će biti, nakon što se postavi skela, temeljito pod pritiskom isprati cijeli toranj, zatim premazati zaštitom od stvaranja gljivica, zatim impregnacija i dva sloja boje. Veliki je to još posao, ali vjerujem da ćemo tijekom ovoga mjeseca, najkasnije do Uskrsa završiti sa svim poslovima. Tada će se skinuti skela, a crkva će nam zasjati u punom sjaju. Hvala od srca svima koji svojim molitvama i darovima podupiru ovaj veliki zahvat. Iako većina naših ljudi daju za potrebe crkve, odmah uz blagoslov obitelji, od zadnjeg oglašavanja, a bilo je to 19. siječnja do 7. ožujka ovi naši župljani su dali svoj godišnji doprinos za potrebe crkve: 1. Ivana Soltić, Vatrogasna 30, Vukovo Selo – 30 eura; 2. Biserka Dugan, M. Tita 25, Celine – 90 eura; 3. Božica Martinec, Vodovodna 23, Kraj Donji – 70 eura; 4. Ivan

3. Šoštarić, Antuna Mihanovića 14, Bijela Gorica – 50 eura; 5. Katica Krčelić, Celinska 5, Celine – 30 eura; 6. Lucija Škribulja, Stjepana Mokrovića 24, Marija Gorica – 30 eura; 7. Ivica Gajski, Hrastinska 34, Hrastina – 30 eura; 8. Obitelj Katarinčić, Gorička 20, Oplaznik – 30 eura; 9. Josip Belošević, Ribička 1, Vukovo Selo – 50 eura; 10. Ivanka Škrapec, Glogovićevo 13, Sveti Križ – 60 eura; 11. Zorka Weisser, Mokrička 59, Trstenik – 40 eura; 12. Josip Jakovina, Dragutina Boranića 4, Kraj Donji – 50 eura; 13. Dasa Jančić, Ante Kovačića 21, Hrastina – 30 eura; 14. Obitelj Banožić, Nikole Kovačića 5, Trstenik – 30 eura; i 15. Mirjana Malec, Vinogradska 8, Sveti Križ – 215 eura. OD SRCA HVALA!

Duhovni kutak

(nastavak iz prošlog broja)

Mislim da je takva povezanost između otajstva Krista i otajstva Marije, što nam današnja čitanja stavljaju pred oči, od velike važnosti u ovo naše vrijeme aktivizma, čime je u najvećoj mjeri obilježen zapadni mentalitet. Jer u našem načinu razmišljanja vrijedi samo načelo muškosti: činiti, proizvoditi, planirati svijet te, u krajnjem slučaju, ponovno ga sami sagraditi, bez da se ikome išta duguje, uzdajući se samo u vlastite snage. Nije slučajno, dakle, da smo ovim mentalitetom uvijek sve više odvajali Krista od Majke, ne primjećujući da bi Marija, ukoliko je njegoova majka, mogla značiti nešto neophodno za teologiju i vjeru. Sve ono što se potom primjenjuje na Crkvu polazi od pogrešnog načina promišljanja. Čak je i mi često promatramo gotovo kao kakav tehnički proizvod koji namjeravamo pronicljivo programirati te velikim snagama ostvariti. Čudimo se ako se potom dogodi ono što bilježi sv. Ljudevit Marija Montfortski na margini jedne izreke proroka Hagaja: 'Sijete mnogo, malo dovozite!' Ako prevlada djelovanje, postajući autonomno, one stvari koje ne treba činiti, koje su žive i koje žele sazrijevati, neće opstati. Nužno je da iziđemo iz ove jednostrane perspektive, koja je svojstvena zapadnom aktivizmu, kako ne bismo sveli Crkvu na proizvod našega djelovanja i planiranja. Crkva nije gotova rukotvorina, nego živo sjeme Božje koje se želi razvijati i stići do zrelosti. Stoga ona treba marijansko otajstvo, štoviše, ona je sama otajstvo Marije. U njoj može biti plodnosti samo ako se podloži ovome znaku, tj. samo ako postane svetom zemljom za riječ. Moramo prihvatiti simbol plodne zemlje, moramo iznova postati ljudi koji očekuju, sabrani u vlastitoj intimnosti, osobe koje u dubini molitve, žudnje i vjere daju prostor rastu.

Poglavlje drugo „ET INCARNATUS EST-I UTJELOVIO SE „

Ivanovska riječ o Utjelovljenju Boga u Isusu srce je naše kristološke ispovijesti, stvarnoga i božanskog tumačenja silaska Sina. Ta je riječ, shodno tome, polazišna točka i uporište za sav teološki posao koji se tiče kristologije. Ovdje, u našem hodu priprave za vazmeno otajstvo, ne želimo prihvatiti pojmovne konstrukcije teologa, nego radije otajstva Isusova života. Kontemplativna molitva, koju slijedi meditativno slikanje,

4.

Ljubazno se uranjala u pojedine etape povijesnoga Isusova zemaljskog putovanja kako bi izbliza vidjela taj beskonačni ponor koji se otvara kad kažemo: „Sin Božji postao je čovjekom“. Osim metafizičkoga razumijevanja ovih riječi uvijek je nužan onaj drugi pokušaj pristupa, naime meditacija slika života, konkretne vremenitosti, nesvodljive na nad vremenitost apstraktnih pojmova. Ostaje nužna vizija srca koje slijedi različite objave božanskoga i ljudskog otajstva u različitim temeljnim životnim etapama, u različitim događajima, u djelovanju i trpljenju osobe. Izabiremo tri vida: djetinjstvo, odrasla dob i smrt.

1. Teološko značenje Isusova djetinjstva

Utjelovljujući se, Isus je postao dijete. 'Postati čovjek' te se pojaviti u liku čovjeka znači prihvatiti ponizan hod koji započinje u poniznosti začeca u majčinome krilu, koji započinje u djetinjstvu. Biti čovjek uključuje postati dijete. Što znači „biti dijete“? Prije svega se radi o ovisnosti, potrebi pomoći, ovisiti o drugima. Kao dijete, Isus dolazi ne samo od Boga, nego i od drugih ljudi. Bio je u utrobi jedne žene od koje je primio svoje tijelo i krv, kucanje svoga srca, svoje ponašanje, svoju riječ. Primio je život od života jednoga drugoga ljudskog bića. Slično proizlaženje od drugih onoga što je vlastito nije samo biološka činjenica. Znači da je Isus primio i oblike misli i razmišljanja, njegova je ljudska duša obilježena ljudima koji su postojali prije njega te naposljetku od njegove Majke. Znači da je s naslijeđem svojih predaka želio slijediti mučni put koji od Marije vodi do Abrahama te napokon do Adama. U sebi je nosio težinu ove povijesti; živio ju je i zbog nje trpio, čisteći je od svih otpada i pogrešaka sve do čistoga 'Da': „Uistinu, Sin Božji Isus Krist nije bio 'Da!' i 'Ne!', nego u njemu bijaše 'Da!'. Začuđujuće je koliko je, prema Isusu, za svakoga čovjeka važno biti dijete. „Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko“ (Mt 18,3). Biti djeca nije, dakle, za Isusa samo prolazno stanje ljudskoga života koje proizlazi iz njegova biološkog određenja te koje je potom posve izbrisano. U djetinjstvu se ono što je vlastito čovjeku ostvaruje na način da onaj tko je izgubio bit djetinjstva, gubi sama sebe. Iz ovoga, poistovjećujući se s ljudskim vidom, možemo zamisliti koliko je u Isusu bilo sretno sjećanje na dane djetinjstva, koliko je djetinjstvo ostalo za njega dragocjenim iskustvom, osobito čistim oblikom čovještva. Iz ovoga bismo mogli naučiti imati poštovanja prema djetetu koje upravo u nedostatku obrane priziva našu ljubav. No iznad svega se postavlja pitanje: što je, zapravo, značajka 'biti djeca', što Isus drži tako nezamjenjivim? Doista, jasno je da nije riječ o romantičnome preobražaju malenih, ili o moralnome sudu, nego o dubljemu značenju. Prije svega moramo znati da je Isusov središnji naslov, onaj koji izražava njegovo dostojanstvo, upravo naslov 'Sin'. Kako se god željelo odgovoriti na upit u kojoj je, naime, mjeri ova oznaka već bila usmeno pred označena u Isusovim povijesnim riječima, može se odgovoriti da ona bez sumnje tvori pokušaj da se u jednoj riječi sažme posvemašnji dojam o njegovu životu. Usmjerenje njegova života, izvorni motiv i cilj koji su ga oblikovali izražavaju se u jednoj riječi: Abba

5.

- Ijubljeni Otac. Isus je znao da nikada nije sam te je do posljednjega krika na Križu slijedio onoga koga je zvao Ocem, posve usmjeren prema njemu. Samo je tako moguće da se naposljetku nije htio zvati kraljem ni gospodarom ili nekim drugim imenom koje upućuje na moć, nego koristeći se riječju koju bismo također mogli prevesti s 'dijete'. Mogli bismo, dakle, reći: djetinjstvo poprima tako izvanredno mjesto u Isusovu propovijedanju jer najdublje odgovara njegovu osobnom otajstvu, njegovu sinovstvu. Njegovo najviše dostojanstvo, koje upućuje na njegovo božanstvo, nije u konačnici moć koju ima, nego se utemeljuje na njegovu biću okrenutu prema drugome - Bogu, Ocu. Njemački egzeget Joachim Jeremias jako dobro kaže da biti djeca u Isusovu smislu znači naučiti reći „Oče“. Ali samo ako se ovo čita u pogledu Isusa Sina, može se mjeriti prekomjerna snaga koja se nalazi u ovoj riječi. Čovjek želi postati Bog te - ako ćemo dobro protumačiti riječ - mora to postati. Kada pak, kao u vječnu razgovoru sa zmijom u raju zemaljskom, on nastoji to postići, emancipirajući se od Boga i od svoje stvorenosti, stavljaajući se iznad i usredotočivši se na sebe, kad, jednom riječju, postaje potpuno odrastao i emancipiran te posve odbacuje put djetinjstva kao način bivovanja, završava u ništavilu jer se postavlja protiv svoje istine, koja znači sve postaviti u odnosu prema Bogu. Samo čuvajući najintimniju jezgru djetinjstva, egzistenciju Sina koju je Isus već živio, čovjek ulazi sa Sinom u božanstvo. Jedan drugi vid onoga što Isus podrazumijeva pod djeca proizlazi jasno iz njegova veličanja siromašnih: „Blago siromasima, njihovo je kraljevstvo Božje“(Lk 6,20).

U ovom su odlomku siromasi uzeti na mjesto djece. Još jednom, ne radi se o romantiziranju siromaštva, o moralnim sudovima nad pojedincima, siromašnima i bogatima, nego o samoj dubini čovječstva. U 'biti siromasima' dosta jasno proizlazi ono što se podrazumijeva pod biti djece, dijete samo ne posjeduje ništa. Od drugih prima sve za život te je upravo u ovoj svojoj nemoći i siromaštvu slobodno. Još uvijek nema stava koji maskira ono što mu je vlastito. Posjed i moć dvije su teške čovjekove obveze tako da čovjek postaje zarobljenikom svojih dobara te u njih stavlja svoju dušu. Tko, u posjedu, nije sposoban ostati siromah u svojoj dubini, svjestan da je svijet u Božjim rukama, a ne u njegovim, taj je zaista izgubio ono djetinjstvo bez kojega nema pristupa u Kraljevstvo. S obzirom na ovo o čemu se govori, grčki metropolit Stylianos Harkianakis upozorio je na činjenicu da Platon u svome Timeju govori o ironičnomu sudu jednoga ne Grka koji je tvrdio da su Grci aei paides, vječna djeca. Platon u tome nije vidio nikakav prijekor, nego veličanje 'biti Grk'. Ostaje ipak čvrsta činjenica da su Grci željeli biti narod filozofa, a ne tehnokrata, ili vječna djeca, koja su u čuđenju gledala najviše stanje ljudske egzistencije. Samo se tako može objasniti važna činjenica da Grci nisu na praktičan način iskoristiti svoja bezbrojna iznašasća. I u ovomu spomenu na šutljivo suglasje između grčke duše i poruke evanđelja odzvanja nešto što se na nas odnosi: divljenje ne smije ne stati u čovjeku; divljenje ili sposobnost čuđenja i osluškivanja, ne pitati se samo za ono što je korisno, nego jednako tako primjećivati sklad sfera te se radovati upravo onome što ne služi čovjeku na iskorištavanje. Moramo učiniti korak

6.

naprijed. Biti djeca znači reći 'oče', kako smo već istaknuli. Sada dodajmo: biti djeca znači reći i 'majka'. Uklonimo li ovu mogućnost, ustvari smo uklonili ljudski element Isusova djetinjstva, ostavljajući samo sinovstvo Logosa, koje će nam biti objavljeno upravo po Isusovu ljudskom djetinjstvu. Hans Urs von Balthasar divno je formulirao ovaj pojam tako da ga je vrijedno ovdje na šire navesti: „Euharistia znači dati hvalu: ne čudi što Isus zahvaljuje prinoseći se i bez kraja se darivajući Bogu i ljudima. Kome zahvaljuje? Zahvaljuje zasigurno Bogu Ocu, prvome uzoru i izvoru svakoga dobra ... ali zahvaljuje također i siromašnim grješnicima koji su ga željeli prihvatiti, koji mu dopuštaju da uniđe pod njihov nedostojan krov. Zahvaljuje li još kome? Vjerujem da zahvaljuje siromašnoj službenici od koje je primio ovo tijelo i ovu krv kad ju je Duh Sveti prekrio svojom sjenom ... Što Isus uči od svoje majke? Uči 'da'. Ne bilo kakav da, nego riječ 'da', koja uvijek napreduje bez da se umori. Sve ono što ti želiš, moj Bože ... Gledaj, 'ja sam službenica Gospodnja, neka Bog od mene učini kako si rekao' ... Ovo je katolička molitva koju je Isus naučio od svoje zemaljske Majke, od Katoličke Majke koja bijaše na svijetu prije njega i koju je Bog nadahnuo da prva izgovori ovu riječ novoga i vječnoga saveza... Kod Stylianosa Harkianakisa nalazi se osim toga zapažanje u kojemu je djetetova logika poprimila tako čist i uvjerljiv značaj da bi svako racionalno objašnjenje moglo biti samo blijeda apstrakcija u usporedbi s njom, lišena sjaja djetinje kontemplacije: „Jedan monah iz samostana Iviron na brdu Athosu jednom mi je izjavio: Častimo Majku Božju te smo u nju položili sve svoje nade jer znamo da može sve . A znate li zašto može sve? Njen Sin ne pušta neuslišanu nijednu njenu želju, jer joj još nije vratio što je od nje posudio. Od nje je uzeo svoje tijelo koje je učinio božanskim, ali ga nije više vratio. To je razlog zbog kojega se osjećamo tako sigurnima u vrtu Majke Božje“.

SUBOTA PRVE KORIZMENE NEDJELJE

Subotnjom molitvom vraćamo se na početak tjedna. Središte je molitve riječ: „Converte - Obratiti se „. Tako se iznova pojavljuje središnja nit, cilj Korizme: obraćenje. Svi korizmeni tekstovi tumačenja su i primjena ove stvarnosti, o kojoj ovisi sve u našem životu.

1. Kao i u molitvi od ponedjeljka, i u ovome tekstu obraćenje dar, milost: mi tražimo od Boga dar obraćenja. Nova se nijansa nalazi u naslovniku: „Pater aeterne - vječni Oče“. Molitva ukazuje smjer obraćenja: želimo se vratiti u kuću Očevu: obraćenje je povratak. Ovim riječima molitva smjera na klasični opis hoda obraćenja, na prisposobu o rasipnomu sinu. Taj čovjek ne samo da odlazi; njegova duša prebiva u „dalekoj zemlji“, ne samo tijelo. U svojoj obijesti, u gubitku istine o svome biću on se otuđio, napustio je očinsku kuću. U svome životu zaborava Boga i sebe sama, prebiva daleko od Oca, u 'regio dissimilitudinis - kraju nesličnosti', kako kažu oci, u

2. sjeni smrti. Život izvan istine hod je smrti. Posljedično, i povratak u domovinu započinje unutarnjim hodočašćem: sin iznova nalazi istinu.

To gledanje u istinu istinska je poniznost, kaže enciklika 'Dives in misericordia'. To se unutarnje putovanje konačno ostvaruje u ispovijedi: „Oče, sagriješih protiv Neba i pred tobom. Ispovijed je „djelovanje istine“, kaže Sv. Augustin, tumačeći Sv. Ivana: „Tko čini istinu, dolazi k svjetlosti (Iv 3,21). Priznanje istine ostvaruje se u ispovijedi; u ispovijedi dolazimo k svjetlosti; u ispovijedi, koja se uobličila još u dalekoj zemlji, sin prekriva udaljenost, premošćuje ponor koji ga dijeli od domovine; u ispovijedi nanovo ulazi u istinu, a time u ljubav Oca, koji ljubi istinu, koji je istina: Očeva ljubav konačno otvara vrata istine. Razmatrajući ovu prisposobu ne smijemo zaboraviti lik starijega brata. U određenome smislu nije manje važan od mlađega, tako da bi se moglo također, a možda i bolje, govoriti o prisposobi o dvojici braće. S likom dvojice braće tekst se nalazi u dugoj biblijskoj povijesti koja je započela s poviješću Kajina i Abela, nanovo je preuzeta u braći Izaku i Jišmaelu, Jakovu i Ezavu, a iznova tumačena u različitim Isusovim prisposobama. U Isusovu propovijedanju likovi dvojice braće odsijevaju prije svega problem Izrael - pogani. I u ovoj prisposobi nije teško otkriti poganski svijet u liku mlađega sina, čiji je život bio često daleko od Boga. Poslanica Efežanima, primjerice, kaže poganima: „Vi, koji bijaste daleko (Ef 2,17). Opis grijeha poganskoga svijeta, predstavljen u prvome poglavlju Poslanice Rimljanima, zvuči kao egzemplifikacija poroka rasipnoga sina.

S druge strane, nije teško u starijemu sinu vidjeti izabrani narod, Izrael, koji je uvijek ostao vjeran u kući Očevoj. No, Izrael je taj koji izražava svoju gorčinu u trenutku poziva pogana, bez nametanja zakona: „Evo, tolike ti godine služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed (Lk 15,29). Izrael je onaj koji se srdi te ne želi sudjelovati u svadbi sina u Crkvi. Ovim riječima prisposobe: „Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje - tvoje je“, Božje milosrđe poziva Izraela, traži od Izraela da uđe. No, značenje starijega brata još je šire. U određenome smislu on predstavlja pobožna čovjeka, one koji su ostali s Ocem te ne prestupaju njegove zapovijedi. U trenutku povratka grješnika oživljuje zavist, otrov do tada skriven u dubini njihove duše. A čemu ta zavist? Zavist pokazuje da mnogi 'pobožni' u svome srcu također kriju želju za dalekom zemljom i njenim obećanjima. Zavist pokazuje da slične osobe nisu stvarno razumjele ljepotu domovine, sreću onoga: „sve što je moje - tvoje je“, slobodu onoga tko je sin i vlasnik. Tako se čini da i oni potajno žele sreću daleke zemlje, da su u svojim željama već otputovali u daleku zemlju, a to ne znaju i ne žele priznati. Posljedično, gubitak istine još je opasniji: potreba se obraćenja ne nameće. I naposljetku, ne ulaze na gozbu, ostaju vani. Tako čujemo strašne riječi: „I ti, Kafarnaume! Zar ćeš se do neba uzvisiti? Do u Podzemlje ćeš se strovaliti. Doista, da su se u Sodomi zbila čudesa koja su se dogodila u tebi, ostala bi do danas. Ali

8.

kažem vam: Tiru i Sidonu bit će na Dan sudnji lakše goli vama (Mt 11,23sl.) Lik starijega brata prisiljava nas na ispit vijesti; taj nam lik pomaže shvatiti ponovno tumačenje Dekaloga u Govoru na gori. Ne samo naizvanjski preljub, nego i nutarnji udaljava od Boga: može se ostati u kući a istodobno otputovati. Na taj način shvaćamo također „preobilje“, strukturu kršćanske pravednosti, čiji je dokaz 'ne' zavisti, a 'da' božanskome milosrđu, sudjelovanje u tome milosrđu u našem bratskom milosrđu.

(nastavak čitajte u slijedećem broju našeg župnog Listića!)

Obavijesti

PON	10. III.	Emil		
UTO	11. III.	Tvrtko	18h Marija Gorica	Križni put! + Krunoslav Brlek
SRI	12. III.	Bernard	18h 19h Marija Gorica	+ Marijan Žnidarić i Ob. Žnidarić i Crnić <i>vjeronauk za 7. razred</i>
ČET	13. III.	Patricija	19h Marija Gorica	<i>vjeronauk za 2. razred</i>
PET	14. III.	Matilda	18h 18h Marija Gorica	<u>Križni put</u> <u>Zajednička sv. Misa</u> <i>vjeronauk za PRVOPRIČESNIKE</i>
SUB	15. III.	Zaharija		
NED	16. III.	<u>Druga korizmena nedjelja</u>	8h Marija Gorica 9,30h Sveti Križ 11h Marija Gorica	+ za pokojne iz obitelji Pavor, Malek, Krajačić i Sačer + Mihael Radanović i Ob. Radanović i Vuković <u>ŽUPNA SV. MISA</u>

U petak, 14. ožujka u 18 sati imamo pobožnost **Križnoga puta**, a onda zajedničku sv. Misu za ove pokojnike: + Ivan (*god.*) i Dragica Jurišić i Ob. Jurišić i Antolović, Marija Debogović, *god.*, Antonija Šepec, *god.* i Ob. Šepec i Jurišić, Štefanija Tašić, Vinko Frkanec, Blaženka Petrović, Josipa Pili (*uz imendan i rođendan*), Verica i Vlado Cvetko, Ana i Josip Mokrović.

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA
Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjegan.baric@yahoo.com
glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik

uredovno vrijeme: utorak i srijeda: poslije podne od 16 do 17,30; te četvrtak i petak: ujutro od 8 do 9h